

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1832/2021
22.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Гордане Комненић, Божидара Вујичића, Јелице Бојанић Керкез и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., општина ..., чији је пуномоћник Марко Вучковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије –коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж рр 577/20 од 04.11.2020. године, у седници одржаној 22.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж рр 577/20 од 04.11.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж рр 577/20 од 04.11.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу Прр 69/20 од 23.06.2020. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев па је обавезана тужена да тужили на име неимовинске штете која је тужили изазвана повредом права на суђење у разумном року у поступку који се води пред Основним судом у Лесковцу, Судска јединица у Власотинцу у предмету П1 901/2018, плати 40.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев преко досуђеног износа од 40.000,00 динара у ставу првом изреке пресуде на име новчаног обештећења за претрпљену неимовинску штету, до тражених 72.000,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужили на име трошкова поступка плати 13.500,00 динара у року од 8 дана по пријему пресуде, а уколико трошкове поступка не плати у наведеном року, обавезује се да плати законску затезну камату од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Гж рр 577/20 од 04.11.2020. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Основног суда у Лесковцу Прр 69/20 од 23.06.2020. године у ставу другом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је изјавила посебну ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11... 18/20), прописано је да посебна ревизија може да се изјави због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиле за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року у поступку који се води пред Основним судом у Лесковцу, Судска јединица у Власотинцу П1 901/18, а повреда овог права тужиле је утврђена решењем Вишег суда у Лесковцу Ржг 186/19 од 16.10.2019. године. О праву тужиле за новчано обештећење и висини новчаног обештећења судови су одлучили ценећи одредбе члана 30. Закона о заштити права на суђење у разумном року. У ревизији тужила указује на неуједначену судску праксу у погледу одлучивања о висини накнаде за новчано обештећење, међутим у пресудама на које се тужила позива у ревизији није реч о идентичној чињеничној и правној ситуацији као што је у овој парници, тако да нема потребе за одлучивањем о ревизији ради уједначавања судске праксе. Висина новчаног обештећења одређује се у сваком конкретном случају према чињеницама и околностима које су од утицаја за оцену трајања суђења у разумном року.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије, применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој парници поднета је 22.01.2020. године са захтевом за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року од 72.000,00 динара.

Чланом 27. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, број 40/15) прописано је да независно од врсте и висине тужбеног захтева, у поступку пред судом сходно се примењују одредбе о споровима мале вредности из закона којим се уређује парнични поступак (став 1), и да ревизија није дозвољена (став 3).

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да у поступку по тужби за новчано обештећење ревизија није дозвољена у смислу члана 27. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном

року, то је Врховни касациони суд донео одлуку као у ставу другом изреке на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић